

ЗМІСТ

Бридке каченя.....	5
Дурний Ганс.....	15
Дикі лебеді.....	23
Дюймовочка.....	33
Нове вбрання короля.....	45
Кресало.....	53
Оле-Лукойє.....	65
Пастушка й сажотрус.....	73
Принцеса на горошині.....	81
П'ятеро з одного стручка.....	89
Садівник і пани.....	97
Свинопас.....	105
Свиня-скарбничка.....	113
Снігова королева.....	119
Соловей.....	137
Стійкий олов'яний солдатик.....	145
Що чоловік не зробить, усе гаразд.....	153

БРИДКЕ КАЧЕНЯ

У затишному куточку подвір'я старої садиби, під лопухом, качка висиджувала яйця. Одного дня яєчні шкаралупки затріщали й на світ з'явилися каченята. Вони були схожі на пухнасті жовті клубочки. Тільки одне яйце все ще залишалося цілим. А коли тріснуло й воно, звідти вивалилося величезне незграбне пташеня.

— Фу, яке бридке! — сказала качка.

Вона повела своїх каченят на пташник. Там було дуже гамірно: півень кукурікав, індики сварилися, гуси гелготали. А посеред двору сиділа вельможна птиця — качка іспанської породи з червоним клаптиком на лапці.

— Гарні в тебе дітки! — сказала вона. — Тільки ось цей малюк недоладний! Якийсь він жалюгідний! — І вона вказала крильцем на дивне каченя.

Бідолашне каченя не знало, що йому робити. Усі птахи намагалися вщипнути, штовхнути або дзьобнути його. Навіть качка-мати казала: «Очі б мої тебе не бачили!» Каченя не витримало й втекло з пташника.

Воно прийшло на річку й побачило там диких гусей та качок. Не встигло пташеня з ними познайомитися, як над очеретом прогрімали постріли й пролунав собачий гавкіт. Це люди вийшли на полювання. Усі розлетілися на всібіч, а в каченяти серце ледь не зупинилося з переляку. Та пташеняті пощастило — воно вціліло.

Каченя втекло до лісу й натрапило на хатинку, де жила старенька бабуся, а разом із нею — кіт та курка. Кіт умів муркотіти, а курка — нести яйця. Вони цим дуже пишалися. Старенька прихистила каченя, але нові знайомі його незлюбили. «Якщо ти не вмієш нести яйця, мовчи!» — казала курка. «Якщо ти не вмієш вигинати спину й муркотіти, то тримай свої думки при собі!» — додавав кіт.

Настала осінь, і підросле за літо каченя пішло жити на озеро. Одного разу воно побачило прекрасних білосніжних птахів, які розправляли могутні крила, щоб полинути в небо. Це були лебеді. У каченяти захопило подих — так сподобалися йому ці чудові птахи.

Настала зима. Коли озеро замерзло, тяжко довелося бридкому каченяті. Але прийшла весна, і сонечко зігріло землю. Каченя злетіло над озером і здивувалося тому, як шумлять його крила. Воно знову побачило білосніжних птахів і вирішило: «Полечу до них! Нехай вони заклюють мене за мою зухвалість — за те, що я, таке бридке, наснілилося наблизитися до цих величних красенів!»

Каченя опустилося на воду та попливло до лебедів. Схиливши голову й чекаючи на неминучу смерть, воно раптом побачило у воді своє відбиття. Замість бридкого та незграбного сірого птаха з води на нього дивився прекрасний білий лебідь.

Граціозні птахи підпливли до нього й стали пестити дзьобами.